

gyvieji šaltiniai

2021/2 (94)

Šventoji Dvasia ir džiaugsmas

Henrikas Žukauskas

Ar humoras ir krikščionybė suderinami?

Laurynas Jacevičius

Kūryba – iš kančios, o po to – džiaugsmas!

Julija Baniienė

Kaina 0,60 Eur

Žurnalą leidžia

Misionieriškas labdaros fondas „Šviesa Rytuose“ nuo 1998 m. Išeina keturis kartus per metus. Reg. Nr.: 98–044. Tiražas 7000 egz.

Fondo valdybos pirmininkas

Zenonas Buivydas

Fondo valdytojas

Remigijus Jucevičius

Redaktorė

Lina Jurgaitienė

Redakcinė kolegija:

Irmantas Jakubonis,
Robertas Peteraitis,
Artūras Rulinskas

Kalbos redaktorė

Birutė Bikulčienė

Dizainerė

Rima Ramonienė

Fotografijos:

„Shutterstock“, „unsplash“,
Edgaro Vitkevičiaus

Spaudė

UAB „BALTO print“
Utenos g. 41A, Vilnius

Redakcija

Žurnalas GYVIEJI ŠALTINIAI
Pylimo g. 20-10
LT- 01118 Vilnius
Tel. 8 618 08200
el. paštas: gyviejisaltiniai@gmail.com
www.gyviejisaltiniai.lt

Žurnalo rėmėjai:

Sigitas Gideika ir Jakob Tielmann

Jūs taip pat galite prisidėti prie žurnalo platinimo ir jo tiražo augimo, pervedę savo auką į Misionieriško labdaros fondo „Šviesa Rytuose“ sąskaitą LT957300010129360165 banke AB „Swedbank“ Įmonės kodas 292014790

Straipsnių autoriai ne visada atspindi redakcijos požiūrį.

Sveiki, mieli skaitytojai,

džiaugiamės kartu su jumis sulaukę maloniausio ir laimingiausio metų laiko – vasaros. Beje, vasara glaudžiai susijusi ir su laisve, kurią mums teikia atostogos.

Taigi tikriausiai jau supratote, kad naujasis „Gyvųjų šaltinių“ vasaros numeris skirtas laisvės ir džiaugsmo temai. Pirmajame šių metų žurnalo numeryje aptarę aktualią baimės ir nerimo temą, šį kartą nusprendėme pradžiuginti jus pozityviais skaitiniais apie laisvę ir džiaugsmą.

„Apie mus dažnai sakoma, kad lietuviai gražiai rengiasi, bet mažai šypsosi. Džiaugsmo trūkumą sukelia įvairios priežastys – tiek vidinės, tiek išorinės. Tai, kad esame tauta, linkusi į savižudybes, matyti iš greito nusiminimo, mat liūdėti mokame, o džiaugtis gyvenimu – ne. Be to, ir džiaugsmas džiaugsmui nelygu. Kartais bandoma dirbtinai sukelti džiaugsmo bangas, bet jos būna labai trumpos, tai tik akimirkos džiaugsmas“, – savo straipsnį apie džiaugsmą pradeda kunigas Reinholdas Moras.

Kitas autorius Laurynas Jacevičius įdomiai išdėsto savo požiūrį į humorą ir krikščionybę: „Humoras krikščioniškoje apologetikoje gali atrodyti nesuderinamas su meilės priesaku (...) Tačiau humoras, kaip komunikacijos priemonė, gali būti ypač naudingas atkreipti dėmesiumi. Kai kuriuose kontekstuose ir su kai kuriais žmonėmis leistina ir net verta naudoti sarkazmą, kad tikėjimui Jėzumi Kristumi būtų atvertos širdys ir apginta tiesa.“

Jeigu jums tektų filme suvaidinti Jėzų, kaip jūs Jį perteiktumėte? Būtent su tokiu iššūkiu susidūrė amerikiečių aktorius Bruce Marchiano, kuris 1993 metais suvaidino Jėzų evangelijos pagal Matą ekranizacijoje. Jis suprato, kad milijonai žiūrovų darys išvadas apie Jėzų remdamiesi jo vaidyba, todėl troško „teisingai“ perteikti Jėzų. Bruce suklypo ant kelių maldoje, maldaudamas Jėzaus, kad Jis pripildytų jį... Jėzumi. Pasiremdamas Šventojo Rašto įžvalgomis Bruce šiame filme sukūrė unikalų, kupiną džiaugsmo savo Gelbėtojo vaidmenį. Dėl to jis tapo žinomas kaip „besišypsantis Jėzus“.

Džiaugsmas nušvinta mūsų veide, kai nuoširdžiai nusišypsoms kitiems, o laisvės pojūtį stipriausiai jaučiame būdami arčiausiai prie Dievo.

Būkime pozityvūs, dalinkimės džiaugsmu su kitais!

Redaktorė Lina Jurgaitienė

Turinys

- 2 Šventoji Dvasia ir džiaugsmas
Henrikas Žukauskas
- 6 Kodėl man reikalinga Dievo dovanojama laisvė?
Artūras Rulinskas
- 9 Besišypsantis Jėzus
Elisa Morgan
- 10 Ar humoras ir krikščionybė suderinami?
Laurynas Jacevičius
- 14 Dievo artume – tobulas džiaugsmas
Reinholdas Moras
- 18 Žodis pasauliui
Waldemar Zorn
- 21 Tiesa apie mūsų dangiškąjį Tėvą
- 22 Materialinė gerovė ir didesnė pasirinkimo laisvė – džiaugsmo naikintojai?
Robertas Peteraitis
- 25 Kūryba – iš kančios, o po to – džiaugsmas!
Julija Baniienė
- 28 Kaip patirti laisvę ir džiaugsmą meno kūryboje 7 epizodų pamokos
Dominyka Čiplytė

Šventoji Dvasia ir džiaugsmas

Henrikas Žukauskas

Misionierius ir teologas

Kai Jono evangelijos 15 skyriuje skaitome Jėzaus žodžius „pasilikite manyje, tai ir aš jumyse pasiliksiu“, jie kviečia, bet šis kvietimas stebina. Esame kviečiami į artimą ryšį su Jėzumi Kristumi, net priklausymą Jam. Bet Šventasis Raštas yra knyga, O Jėzus yra asmuo, be to, šiai knygai daugiau nei pora tūkstantmečių. O Jėzaus žodžiai yra apie artimą ryšį.

Jis – tikrasis vynmedis, mokiniai – šakelės. Pasekėjai gali padaryti tai, kas vertinga vynininkui (Jėzaus Kristaus Tėvui), tačiau tik priklausydami Jėzui Kristui ir iš Jo. Vaizdas aiškus, bet kai galvojame, kaip tai įvyks, iškyla daug klausimų. Mūsų norą stiprina tolesni Jėzaus žodžiai. Jis sako šiuos dalykus, kad *jumyse būtų manasis džiaugsmas ir kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų* (Jono 15, 11).

Tobulo džiaugsmo nešėjas

Jėzaus, Dievo Sūnaus, džiaugsmas, tobulas džiaugsmas, šiuolaikinį žmogų kviečia suklusti. Laimė mums svarbi, ypač jei pavartytume populiarius žurnalus ir knygas. Biblijoje ši tema neatskiriama nuo Dievo ir žmogaus santykių. Iškart po žodžių apie džiaugsmą Jėzus pasekėjus pavadina nebe tarnais, bet savo draugais. Dievo Sūnaus džiaugsmas yra susijęs su tapimu Dievo draugais, laisve, kai jie žino, ką Dievas daro ir savo noru prisijungia. Į džiaugsmą įeisime tik tada, jei „pasiliksime Jėzuje Kristuje“. Kita vertus, šis „pasilikite“ yra susijęs su įsakymų vykdymu. Įsakymai mūsų norą siekti džiaugsmo gali paveikti įvairiai. Pripratę prie bažnytinės kalbos žmonės gali nusiraminti: „Aš žinau įsakymus.“ Žinojimas nėra vykdymas ir į džiaugsmą neįves. Kiti įsakymus gali atmesti kaip norą dominuoti.

Išmintingiau būtų pirmiau pažiūrėti, kokie tai įsakymai ir koks jų tikslas. Be to, žodis „pasilikite“ kalba apie ištvermę. Tai skamba kaip iššūkis, todėl įsakymai nubrėžia sunkų kelią. Ar „tobulas džiaugsmas“ ir Dievo Sūnaus draugystė nėra pakankama paskata? Jei norime suprasti, reikia žinoti, kada šie žodžiai pasakyti. Jėzus Kristus ruošia mokinius savo mirčiai, išėjimui pas Tėvą. Jam išėjus jie turės galimybę pasilikti Jame, o Jis su jais. Jėzaus mirties akivaizdoje tai skamba kaip neįsivaizduojama galimybė. Jie galės pasilikti su Juo, nors pasaulyje Jo nebus ir pasaulis Jo nematys. Ir Jis bus tikras tobulo džiaugsmo šaltinis, o džiaugsmas nepriklausys nuo to, kas vyks pasaulyje, ir net nuo mirties!

Jėzus kreipiasi ne į ką tik atėjusius žmones. *Kaip mane Tėvas mylėjo, taip ir aš jus mylėjau. Pasilikite mano meilėje* (Jono 15, 9). Jau buvo proga patirti Jo meilę, o ir pasilikti gali tik tie, kurie atėjo. Ką reiškia ateiti? Pažiūrėkime,

”

Jis įsako vieną nuostabiausių dalykų, ką galima gyvenime patirti – meilę. Kuo labiau mylime vienas kitą, tuo labiau mylime ir patiriame Dievo meilę.

kas įvyko atėjusiems pas Jėzų. Pirmieji Jėzaus liudytojai buvo tie, kurie susitiko su Juo, ir šis susitikimas buvo nušviečiantis. Kas turėjo įvykti, kad vėliau jie apibūdino Jį kaip Tą, „kuris turėjo pilnatvę“? Jį girdėję ir prie Jo prisilietę gavo *malonę po malonės* (Jono 1, 16), reiškia pilnatvę prisilietę prie jų. Jėzus Kristus buvo *tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų* (Jono 1, 9). Malonė, šviesa, kas gera mūsų kasdienybėje – tai ir paguoda, ramybė, džiaugsmas, meilė, išvadavimas, kurie ateina iš Dievo, gerųjų dovanų Davėjo. Pirmieji liudytojai pabrėžė, kad Jėzus yra šis Dievas, apsigyvenęs tarp mūsų.

Apsigyvenęs Jis atspindėjo šią Dievo pilnatvę kaip malonę ir tiesą, o žodis „pasilikite“ kalba apie mūsų apsigyvenimą su Juo. Šis Dievo apsigyvenimas reiškė, kad pabuvę su Jėzumi žmonės patyrė ir meilę, ir tiesą, matė *atsivėrusį dangų ir Dievo angelus, kylančius ir nusileidžiančius ant Žmogaus Sūnaus* (Jono 1, 51). Susitikimas žmones pakeisdavo, anot samarietės, *eikite pažiūrėti žmogaus, kuris man pasakė viską, ką esu padariusi* (Jono 4, 29). Jis atnešdavo džiaugsmo pilnatvę, kaip Jonui Krikštytojui išgirdus, kad žmonės nusekė paskui Jėzų *kas turi sužadėtinę, tas sužadėtinis, o sužadėtinio bičiulis, kuris šalia stovi ir girdi, džiaugte džiaugiasi jaunikio balsu. Šiam mano džiaugsmui dabar jau nieko*

netrūksta (Jono 3, 29). Visa tai vyko dėl to, kad Jėzui Dievas teikia *Dvasią be saiko* (Jono 3, 34 b).

Taigi pirmieji liudytojai girdėjo, akimis regėjo, patyrė ir rankomis lietė gyvenimo Žodį (1 Jono 1, 1), o šis prisilietimas atnešė džiaugsmą. Į Jį buvo sutelktas dėmesys, o Dievo artumas priklausė nuo fizinio artumo su Jėzumi. Kai Jėzus įsako pasilikti, toks prisilietimas bus neįmanomas. Jėzus atiduos savo gyvybę. Tai šviesa, malonė, atgaiva, kurią žmonės patyrė iš pilnos malonės ir tiesos, tuoj pasitrauks. *Jau nebeilgai šviesa bus tarp jūsų* (Jono 12, 35b). Ir štai tokiame kontekste skaitome žodžius: *pasilikite manyje, tai ir aš jumyse pasiliksiu*. Pamatėme, kad pasekėjai apsigyveno su Jėzumi, o Žodis tarp mūsų, dabar šis gyvenimo kartu, namų vaizdas bus praplėstas.

Globėjo artumas

Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio, ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir apsigyvensime. (Jono 14, 24) Kaip tai įmanoma? Juk Jėzus kalba apie išėjimą pas Tėvą, mirtį ir išaukštinimą. *Aš paprašysiu Tėvą, ir jis duos jums kitą Globėją, kuris liktų su jumis per amžius, – Tiesos Dvasią, kurios pasaulis neįstengia priimti, nes jos nemato. O jūs ją pažįstate, nes ji yra pas jus ir bus jumyse* (Jono 14, 16–17). Atkreipkime dėmesį, kad vis dar kalbame apie apsigyvenimą arba gyvenimą kartu. Bendrystė tęsiasi, bet dabar ji susidurs su priešišku ir mirtimi. Ar mirtis ją nutrauks? Ne! Mirtis įgalins kitą bendrystės etapą. Jėzus kalba apie kitą Globėją. Kas buvo pirmasis? Pirmasis buvo Jis. Jame jie patyrė Dievo prisilietimą, globą.

Tai tęsis, bet su kitu Globėju. Šis Globėjas bus nematomas, ir dėl to kiti negalės Jo priimti. Bet Jis bus toks pat tikras, Jį bus galima pažinti. Jis bus ir veiks kaip mūsų kvėpavimas ar vėjas, nors ir nematomas. Jau ir dabar buvo galima tai patirti kaip malonę po malonės, džiaugsmą. Bet dabar šiai Dvasiai veikiant Tėvas ir Jėzus apsigyvens su jais. Artumą ir buvimą kartu ne visada jaučiame tik tada, kai matome savo mylimą. Galime būti tikri dėl artumo ar rūpesčio namuose ar mieste, ar net kitame krašte, nors jų tą akimirką nematome. Taip dar tikresnis gali būti Dievo įsikūrimas mumyse, nors Jo nemato-

Dvasioje
žmonės įgyja
laisvę, kuri
atneša laisvę
kitiems.

me per Dvasią. Toks tikrumas nėra mūsų lepinimas, bet reikalauja brandos, kaip kiekvienas tikras santykis, o tuo labiau meilė.

Reali bendrystė su Dievu

Todėl reikia grįžti prie įsakymų, nes jie yra apie meilę ir todėl neturėtų mūsų bauginti. *Jei laikysitės mano įsakymų, pasiliksite mano meilėje, kaip aš kad vykdau savo Tėvo įsakymus ir pasilieku jo meilėje* (Jono 15, 10). Šis poveikslas įtraukia mus. Meilė yra dovana, bet ji įtraukia mus. Tamsa grasina mūsų džiaugsmo ir malonės akimirkoms, bet girdime Jo žodžius – *jei kas mane myli*. Ir tada išgirstame apie įsakymą – *laikysis mano žodžio*. Žodis ištartas, jo galima laikytis, nesvarbu, kas bebūtų aplink. Bet šie žodžiai yra ir dvasia (Jono 6, 63). Jis įkvepia ir suteikia gyvybės. Ir dar, kai jo laikomės, išstveriam ir darome tai, kas įsakyta, giliau patiriame Dievo meilę ir Jo apsigyvenimą. Įsakymai nenuvilia, įrodo save, nes atveda į gyvenimo su Dievu ir Dievo mumyse tikrovę. Bendrystė su Dievu tampa reali.

Taigi, ką Jėzus įsako? *Tai mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau* (Jono 15, 12). Apie Dievo įsakymus galima galvoti kaip apie sunkią naštą, apie mums primetamą nedraugišką valdžią. Be išankstinių nuostatų pamatysime, kad Jis įsako vieną nuostabiausių dalykų, ką galima gyvenime patirti – meilę. Draugystės ir apsigyvenimo kartu vaizdiniai puikiai dera. Kitose evangelijose girdime, kad pagrindinis Dievo įsakymas yra mylėti Viešpatį savo Dievą visa širdimi, protu ir siela ir savo

artimą kaip save patį. Evangelistas Jonas šiuos įsakymus perpina. Mylėti Dievą, Jo Sūnų, reiškia laikytis įsakymo mylėti vienas kitą. Jei mylėsime vienas kitą, Jis mus mylės ir apsigyvens su mumis. Įsakymai kviečia į vis gilėjančią bendrystę. Kuo labiau mylime vienas kitą, tuo labiau mylime ir patiriame Dievo meilę.

Jeigu žiūrime į Jėzaus meilės pavyzdį, suprantame, jog tai reiškia aukojimąsi dėl kito naudos. Bet iš to kylanti džiaugsmo pilnatvė reiškia, kad tai vyksta laisvai, nes trykšta noras tai daryti. O trykšta dėl to, kad *Dvasia teikia gyvybę* (Jono 6, 63) ir nereikia tos gyvybės ginti ar saugoti. Ši gyvybė pasiekama ir pasirodo tada, kai mes imamės veiksmų. *Mylimieji, jei Dievas mus taip pamilo, tai ir mes turime mylėti vieni kitus. Dievo niekas niekuomet nėra matęs. Jei mylime vieni kitus, Dievas mumyse pasilieka, ir jo meilė mumyse tobula tampa. Iš to pažįstame, kad pasilikame jame ir jis mumyse: jis yra davęs mums savo Dvasios* (1 Jono 4, 11–13).

Kai svarstome apie meilę, mums ypač reikalingi džiaugsmo pažadas ir Dvasios apsigyvenimo vaizdinys. Jie numano laisvę. Juk džiaugsmingi būname tik laisvi, čia ir dabar. Džiaugsmą jaučiame tada, kai nesipykstame su savimi, esame be nerimo. *Linksma širdis yra geras vaistas, o niūri dvasia džiovina kaulus* (Patarlių 17, 22). Džiaugsmas apima ir mūsų kaulus. O jei pasaulis yra mums priešiškas? Ar gyvenimas Dvasioje reiškia, kad turime pabėgti nuo pasaulio? Pabėgti nuo visko, kas vyksta, ar ką galima patirti... Toks pabėgimas negali būti ilgalaikė strategija ir yra įmanomas tik fantazijose. Šventasis Raštas nesukuria mums atskiro pasaulio. Gaivinanti Dvasios jėga veikia tarp šio pasaulio galybių ir neleidžia nerimui mūsų užgožti, kai iš baimės neišlikti norime pabrėžti tik save ir savo interesus. Dvasioje žmonės įgyja laisvę, kuri atneša laisvę kitiems. Dvasios veiksmas nebėga nuo pasaulio, bet jį nugali suteikdamas ir atnaujindamas gyvenimą.

Kodėl man reikalinga Dievo dovanojama laisvė?

Artūras Rulinskas

*Vilniaus Laisvųjų krikščionių
bažnyčios pastorius*

Žmonės, kuriuos Jėzus sutikdavo savo kelyje, svajoto apie laisvę. Kristaus laikais Izraelio tauta jau daugiau nei septyniasdešimt metų buvo praradusi savo suverenitetą ir valdoma Romos. Didžioji visuomenės dalis gyveno skolose, nuolat kildavo maištų, kurie būdavo negailestingai numalšinami, o viešai išniekinti maištautojai pakelėse ar kelių sankryžose prikalti prie kryžių. Tai bylojo, jog svajoti apie laisvę nuo Romos labai pavojinga.

Pasaulis ir laisvė

Pasaulyje jūsų priespauda laukia, bet jūs būkite drąsūs: aš nugalėjau pasaulį! Jono 16, 33

Kai Jordano upėje pranašo Jono pakrikštytas Jėzus pradėjo skelbti apie Dievo karalystę, gana greitai nemažai žmonių suklušo: tikriausiai Jėzus kalba apie išsilaisvinimo judėjimą ir pergale prieš romėnus. Jėzaus daromi ženklai ir stebuklai sudarė įspūdį, kad Jis ir yra ilgai lauktas Izraelio Mesijas, kuris turi ateiti ir išvaduoti Izraelį. Prie Jėzaus norėjo prisidėti pagrindinė ginkluotų revoliucionierių grupė, tačiau Jis skelbė revoliuciją per atgailą ir kalbėjo apie taikų būdą priešams nugalėti – tam, kuris tau trenkė per veidą, atsukti kitą žandą, melstis už persekiotoją, nuplauti išdavikui kojas.

Apaštalas Jonas jau paskutinėmis Jėzaus šioje žemėje dienomis užrašė žodžius, kuriuose jis moko, kad pasaulis nėra laisvas ir jame reikia mokytis būti laisviems. Jis dar ryškiau pabrėžia – *pasaulyje jūsų laukia priespauda*. Ši antroji Jėzaus mintis yra dar liūdnesnė, nei pirmoji.

Nenorėčiau sutikti su Jėzumi. Juk laisvė yra. Argi demokratija nėra įrodymas, kad vis dėlto laisvė yra? Kalbėdami apie pasaulį ir laisvę omenyje turime politinę laisvę, kuri suteikia žmonėms

daug galimybių dirbti ir užsidirbti, laisvę tikėti ir puoselėti tokią religiją, kokia patinka, laisvę išsakyti savo nuomonę, laisvę auklėti vaikus pagal savo pasaulėžiūrą, laisvę keliauti ir džiaugtis pasauliu, laisvę dirbti norimą darbą, laisvę turėti draugų ir kurti šeimą, būti saugiam. Demokratijos teikiama laisvė yra kur kas platesnė, nei ją apibrėžia religija, kultūra, viena ir kita pasaulėžiūra. Kita vertus, demokratija turi turėti ribas, kurias reikia prižiūrėti, nes kitu atveju ją galima prarasti, ji gali pavirsti į autoritarinį režimą, nustatantį šias laisvių ribas pagal valdytojų požiūrius.

Jėzus ir nesako, kad laisvės nėra ir negali būti. Būtent krikščioniški judėjimai dažniausiai ir skatindavo žmones ieškoti laisvės. Kai 1990-aisiais Lietuvos žmonės stėjo saugoti naujai išrinkto Seimo, paskelbusio Lietuvos valstybės atkūrimą, gatvėse buvo giedamos giesmės, minios žmonių meldėsi, Bažnyčia vėl kuriam laikui tapo svarbi.

Biblija yra kaip šaltasis ginčas, už kurį tarybinėje visuomenėje būdavo teisiama įkalinimu, tačiau dabartinėje visuomenėje ją garsiai cituojantis laikomas kvailiu. Dievo Žodis yra užtaisytytas laisvės kulkomis, arba, kaip sako Paulius, jis yra „Dvasios kalavijas“ (Efeziečiams 6, 17), kuriuo kovojamos laisvės kovos.

Dykumoje Jėzus patyrė akistatą su velniu, kuris rodydamas Kristui viso pasaulio karalystes bei jų didybę pareiškė: *visa tai aš tau atiduosiu, jei parpuolęs pagarbinsi mane* (Mato 4, 9). Šventojo Rašto mokyme pasaulis su visomis savo sistemomis yra šėtono įtakoje, jo valioje. Tik savo mirtimi ant kryžiaus Jėzus panaikino šėtono galią laikyti pasaulį priespaudoje. Šių dienų kontekste matome, kad iš pasaulio neverta tikėtis laisvės, nebent ta sistema yra pastatyta ant Kristaus mokymo principų. Deja, tokios pasaulinės sistemos nėra. Tiesa, kiekvienoje sistemoje yra Kristaus mokymo ar net alternatyvios nedidelės bendruomenės – bažnyčios, tačiau jų įtaka anksčiau ar vėliau labai stipriai apribojama pasaulinės sistemos nuostatų, kas ir yra tam tikra priespauda.

Dievas ir laisvė

Pilotas dar paklausė: O kas yra tiesa?! Jono 18, 38

Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai; jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus. Jono 8, 32

Kalbėdami apie Dievą ir laisvę, mes laisvę suprantame per pasirinkimą, kuo norime ir

”

Kiekvienam
reikalinga Dievo
dovanojama
laisvė, nes šioje
laisvėje svarbiausias
elementas yra
Dievo meilė.

kuo turime būti. Tai svarbiausias ir ryškiausias
laisvės kriterijus. Dievas mus sukūrė būti panašius
į save ir laiko tėkmėje jausti į Jo atvaizdą.
Didžiausias laisvės požymis – būti tuo, kuo
mane sukūrė Dievas. Edeno sode žmogui buvo
suteikta visiška laisvė kurti, gyventi, prižiūrėti
sodą taip, kaip jam atrodė teisinga. Vis dėlto
Ievai ir Adomui šios laisvės buvo negana, jie su-
manė siekti daugiau laisvės – tapti tokiais, koks
yra Dievas (Pradžios 3, 5). Galime sakyti, kad
jie nusprendė save kurti ne pagal Dievo duotą
planą, bet pagal savo sumanytą planą. Tam, kad
jie galėtų tai padaryti, tereikėjo peržengti tam
tikras Dievo nustatytas ribas. Pirmieji žmonės
pagalvojo, kad laisvė būti tuo, kuo nori būti, yra
pasiekiamo per duoto įstatymo laužymą. Tačiau
Adomas ir Ieva tapo savo klaidingo mąstymo
įkaitais, – jie prarado laisvės sodą, prarado
laisvą santykį vienas su kitu, su kūrinija ir netgi
su pačiais savimi. Ryšys su Dievu tapo tolimas
ir miglotas, o laikui bėgant jis apaugo įvairiomis
interpretacijomis, kaip turėti ryšį su Dievu ir
kaip Jį garbinti.

Žvelgdamas į Jėzų ir tai, ko Jis mokė apie
laisvę, noriu pažvelgti į kelias Rašto vietas.
Pirmoji, tai aukšto valdininko klausimas Jėzui:
„Kas yra tiesa?“. Šis klausimas yra esminis
mėginant suprasti, kas yra laisvė. Be tiesos nėra
laisvės. Taip pat ir laisvė, kurioje nebus tiesos,
nėra tikroji laisvė. Pilotas pats padarė išvadą,
kad Jėzus niekuo nekaltas. Vis dėlto dėl minios

spaudimo jis paneigė net jam žinomą tiesą,
atidavė nekaltą žmogų kankinti ir nubausti
mirties bausme.

Biblija yra vienintelė knyga, kuri nebijo
pažvelgti tiesai į akis. Joje net tikėjimo herojai
klysta, pasiduoda savo silpnybėms, yra sugun-
domi, baimės akistatoje išsižada savo vertybių,
tačiau jie įvertina savo silpnumą ir trūkumus, o
viltį randa Dieve.

Pasaulyje tik ir girdžiu, kokia krikščionybė
klaidinga, kokios didelės Bažnyčios klaidos, kaip
joje negali būti tiesos, nes patys tikintieji taip
dažnai klysta. Dauguma kritikų, kaip ir Pilotas,
net ir žinodami tiesą renkasi minios nuomonę,
patogesnę sprendimą, o ne nors iš dalies žinomą
tiesą.

Kitas Evangelijos pokalbis yra konkrečiai
apie laisvę, kai Jėzus mokiniams sakė: *jūs pa-
žinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus*. Būtent
šios tiesos man ir reikia, būti laisvam, net jei
ir gyvenčiau santvarkoje, kurioje dominuoja
priespauda, kur judėjimas suvaržytas, kur negali
garsiai sakyti to, ką manai.

Kokia gi yra ta Jėzaus mokslo tiesa? Paulius
sako: *O kur Viešpaties Dvasia, ten ir laisvė*
(2 Korintiečiams 3, 17). Jėzus savo mokinių ne-
mokė jokių sėkmingo gyvenimo formulių – kaip
užsidirbti pinigų (juos dažniausiai išdalydavo),
kaip sveikai maitintis (dažnai jie būdavo alkani),
kaip protingai investuoti (tik kaip pildyti sąskai-
tas Dangaus karalystėje), kaip susirasti darbą
(daug kas dėl Jėzaus apleido savo darbą). Jėzaus
mokymo pagrindinė tiesa – Dievas tave labai
myli, atsigręžk į Jį, pradėk Jam gyventi ir tar-
nauti. Tai padarys tave laisvą. Dievo meilės tiesa
išlaisvina iš pačių didžiausių žmogaus gyvenimo
siaubų – mirties baimės, vienvės skausmo,
nereikalingumo jausmo, beprasmiškos veiklos,
kentėjimo be tikslo.

Kiekvienam reikalinga Dievo dovanojama
laisvė, nes šioje laisvėje svarbiausias elementas
yra Dievo meilė, kuri užpildo visas spragas,
tuštumas, neaiškumus, neatsakytus klausimus,
nežinią. Dievo laisvė reiškia, jog dabar, kol gy-
venu šioje žemėje, net ir patirdamas išorinius
suvaržymus tikrai gyvensiu visavertės laisvės
gyvenimą, kol pateksiu į Dievo karalystę.

Besišypsantis Jėzus

„Tu pamilai teisumą ir nekentei nedorybės, todėl patepė
tave Dievas, o Dieve, džiaugsmo aliejumi gausiau negu
tavo bičiulius.“ (Hebrajams 1, 9)

Elisa Morgan

Jei jums tektų filme suvaidinti Jėzų, kaip jūs Jį
perteiktumėte? Būtent su tokiu iššūkiu susidūrė
aktorius Bruce Marchiano, kuris 1993 metais
suvaidino Jėzų evangelijos pagal Matą ekra-
nizacijoje. Jis suprato, kad milijonai žiūrovų darys
išvadas apie Jėzų remdamiesi jo vaidyba, ir tai
krito ant jo kaip nepakeliama našta „teisingai“
perteikti Jėzų. Jis suklypo ant kelių maldoje,
maldaudamas Jėzaus, kad Jis pripildytų jį...
Jėzumi.

Aktoriui įžvalgų suteikė Laiško hebrajams
pirmasis skyrius. Jame laiško autorius sako,
kaip Dievas Tėvas ypatingai, labiau nei kit-
tus, patepė savo Sūnų „džiaugsmo aliejumi“
(Hebrajams 1, 9). Tai šventimo džiaugsmas –
visa širdimi išreiškiamas džiaugsmas dėl ryšio
su Tėvu. Šis džiaugsmas viešpatavo Jėzaus
širdyje visą Jo gyvenimą. Tai gerai apibūdina-
ma Hebrajams 12, 2: „Jis vietoj sau priderančių
džiaugsmų, nepaisydamas gėdos, iškentėjo kry-
žių ir atsistojo Dievo sosto dešinėje.“

Pasiremdamas šiomis Šventojo Rašto įžval-
gomis Bruce šiame filme sukūrė unikalų, kupiną
džiaugsmo savo Gelbėtojo vaidmenį. Dėl to
Bruce tapo žinomas kaip „besišypsantis Jėzus“.

Mes taip pat galime pulti ant kelių ir „mal-
dauti Jėzaus pripildyti mus Jėzumi“. Tegul Jis

taip pripildo mus savo charakteriu, kad visi
aplinkui matytų Jo meilę mumyse!

*O kaip jūs suvokiate Jėzų? Kurie jūsų įsivaiz-
davimai apie Jėzų turėtų keistis? Kaip galėtumė-
te parodyti pasauliui Jėzaus širdį?*

**Brangus Jėzau, maldaujame, kad pripildy-
tumei mus Savimi. Tegul šiandien mummyse
žmonės matys Tavo širdį. Tegul per viską, ką
sakome ar darome, skleisime žmonėms Tavo
džiaugsmą.**

*Parengta pagal Our Daily Bread®, © 2020 by
Our Daily Bread Ministries, Grand Rapids, MI.
Reprinted by permission. All rights reserved.*

Ar humoras ir krikščionybė suderinami?

Laurynas Jacevičius

Apologetika.lt įkūrėjas

Jėzus po prisikėlimo įsakė mokiniams eiti ir padaryti Jo mokiniams visų tautų žmones. Tiesa, tam, kad būtum išgirstas, neužtenka vien pasakyti tai, ko nori. Reikia laimėti klausytojo ausį, o humoras – geras sąmojis, satyra, ironija ar sarkazmas – gali būti vieni veiksmingiausių metodų tai padaryti, o kartais net patys savaime veikti kaip argumentai. Humorą krikščioniškoje apologetikoje gali atrodyti nesuderinamas su meilės priesaku, nes potencialiai gali būti pažemintas žmogus, kurį privalu mylėti ir gerbti. Pasak psichologo Cliffordo N. Lazaruso, „sarkazmas iš tikrųjų tėra priešiškas, besimaskuojantis kaip humoras.“ Tačiau ar tikrai taip yra arba turi būti?

Dievo sarkazmas Šventajame Rašte

Senajame Testamente Karalių pirmoje knygoje skaitome, kad žmonėms sukantis nuo Dievo Elijas norėjo parodyti, kad jo garbinamas Dievas, o ne Baalas yra tikrasis. Ant Karmelio kalno buvo surengtos rungtynės, kuriose Baalo pranašams niekaip nepavyko išsikviesti savo dievo užkurti ugnį atnašoms sudeginti. „Atėjus vidudieniui, Elijas iš jų pasityčiojo, sakydamas: *Šaukite garsiau! Juk jis dievas! Arba jis užsi-svajojo, arba paėjęs į pakele, arba keliauja, arba galbūt užmigo ir turi būti pažadintas*“ (1 Karalių 18, 27). Tokiu sarkastišku komentaru Elijas parodė, kad Baalas yra bejėgis. Galiausiai pranašas šaukėsi savo Dievo, kuris siuntė ugnį iš dangaus, taip patvirtindamas, kad Jis yra tikrasis Dievas, o reginį matę žmonės tai išpažino.

Kitoje Sentojo Testamento vietoje kalba jau pats Dievas, vėlgi priekaištaudamas savo tautai

už tai, kad jie pradėjo sekėti kitus dievus. Jis sako: *Tie, kurie sako medžio gabalui: 'Tu – mano tėvas!' ir akmeniui: 'Tu mane pagimdei!; man atgręžė nugarą, o ne veidą, tačiau, bėdai užėjus, šaukia: 'Ateik ir gelbėk mus!' Kurgi tie tavo dievai, kurių prisidirbai? Tegū jie ateina! Ar išgelbės jie tave, kai tu bėdoje?* (Jeremijo 2, 27–28). Taip Jis siekia patraukti nuo Jo nusisukusiųjų dėmesį, atskleisdamas pastarųjų elgesio absurdiškumą, kad jį pamatę grįžtų atgal pas tikrąjį Dievą.

Kaip teigia filosofas Henri Bergsonas, nors juokas gali būti labai naudingas, „iš to neplaukia, nei kad juokas visada yra taiklus, nei kad yra įkvėptas geranoriškų ar teisingų paskatų“.

Sarkazmas, ironija ir satyra pastebimi ne tik Senajame, bet ir Naujajame Testamente. Pats Jėzus neretai naudodavo įvairių šokiruoti ir pritraukti dėmesį skirtų būdų. Pavyzdžiui, kalbėdamas su fariziejais ir Rašto aiškinto-

jais, jiems sako: *Puikiai jūs apeinate Dievo įsakymą, norėdami išsaugoti savo papročius!* (Morkaus 7, 9). Kitoje vietoje, vėl adresuodamas tai pačiai žmonių grupei, kalba taip: *„Vargas jums, veidmainiai Rašto aiškintojai ir fariziejai! Jūs duodate dešimtinę nuo mėtų, krapų ir kmynų, o pamirštate, kas svarbiausia Įstatyme: teisingumą, gailestingumą ir ištikimybę. Reikia tai daryti ir ano neapleisti! Aklieji vadai, jūs iškošiate uodą, o praryjate kupranugarį...“* (Mato 23, 23), tokiu būdu tarsis atplėšdamas jų akis, kad jie pamatytų tai, kam yra akli, t. y. savo veidmainiškumą.

Galiausiai vienas iškiliausių apaštalų – Paulius – savo laiškuose nevengdavo sarkazmo. Pavyzdžiui, Korinto bažnyčiai Paulius rašo: *Beje, jūs jau esate sotūs, jau turtingi, jau pradėjote be mūsų karaliauti! O, kad jūs iš tikrųjų karaliautumėte ir kad mes galėtume kartu karaliauti! Man atrodo, kad Dievas mums, apaštalams, paskyrė paskučiausių vietą, tarsi pasmerktiesiems myriop. Mes pasidarėme reginys pasauliui, angelams ir žmonėms. Mes kvaili dėl Kristaus, o jūs išmintingi Kristuje. Mes silpni, o jūs stiprūs; jūs gerbiami, o mes nieku laikomi* (1 Korintiečiams 4, 8–10). Akivaizdu, kad Paulius sarkastiškai ir su ironija kalba apie korintiečius, kurių bendruomenėje buvo nemažai problemų, norėdamas ne tik apsiginti nuo įvairių kaltinimų pats, bet ir perteikti konkrečią žinią jiems. Tai jis paaiškina 14-oje laiško eilutėje: *Aš tai rašau ne norėdamas jus gėdinti, bet įspėdamas kaip mylimus savo vaikus.*

Nepaisant to, kaip rašo tas pats apaštalas Paulius, *„Viskas valia!“ Bet ne viskas naudinga! „Viskas valia!“ Bet ne viskas ugdo! Niekas teneiško, kaip jam geriau, bet kaip kitam* (1 Korintiečiams 10, 23). Maža to, Jėzus su skirtingais žmonėmis kalbėdavo skirtingai, o sarkastiškas Jo tonas pasireiškėdavo retai ir dažniausiai su jau minėtąja fariziejų ir Rašto aiškintojų grupe. Galiausiai, kaip teigia filosofas Henri Bergsonas, nors juokas gali būti labai naudingas, „iš to neplaukia, nei kad juokas visada yra taiklus, nei kad yra įkvėptas geranoriškų ar teisingų paskatų“.

Kada humoras ne tik leistinas, bet ir naudingas

Liuteronų pastorius Hansas Fiene teigia, jog sarkazmas, ironija ir satyra leistini tada, kai reikia apginti doktrinos tiesą tam, kad nebūtų suklaidinti tiesos ieškantieji. Kaip pavyzdį jis pateikia vadinamuosius netikrus mokytojus, kurie iškreipia biblinę doktriną, todėl teologiniais smūgiais turi būti nugalėti, kad laimėtų tiesa. Oponentas paprastai pateikiamų argumentų gali net nebandyti išgirsti, o humoras leidžia pramušti šią sieną ir laimėti oponento ausį, nors tai ir nėra maloniausia procedūra. Nepaisant to, tai daroma tik dėl jau minėto aukštesnio tikslo, jokių būdu nesiekiant kito asmens pažeminti ir išlaikant tyrą motyvaciją, tad šis metodas neturėtų būti taikomas visais atvejais ir su visais žmonėmis ir ištyrus savo širdį. Jis išskiria tris prielaidas, kurios tai leidžia daryti: 1) oponentas sutinka „kovoti“; 2) oponento širdis yra kieta; 3) jo mokoma doktrina yra neteisinga ir/arba jis piktybiškai bando užkirsti kelią Evangelijai. Į „ringą“, kuriame „kvojama“, automatiškai įeina tie, kurie turi mokytojo autoritetą/atsakomybę, kitais atvejais – galioja anksčiau išsakyti kriterijai.

”

Krikščionys yra kviečiami ne tik kalbėti ir ginti tiesą, bet tai daryti su meile.

Humoras, kaip komunikacinė priemonė, gali būti ypač naudingas atkreipti dėmesiu.

Jau išsakytas mintis paremia ir Osas Guinnessas. Pasak jo, ankstyvosiomis Bažnyčios dienomis krikščionybės gynybai apibūdinti buvo vartojami sugniaužto kumščio ir atviros rankos simboliai. Kumštis reiškė *dissuasoria*, t. y. negatyviąją/besiginančią apologetikos pusę, kuri naudojasi aukščiausiomis žmogaus protavimo galimybėmis tiesos gynybai, o atvira ranka reiškė *persuasoria*, t. y. pozityviąją/puolančiąją apologetikos pusę, kuri tiesos pristatymui ir gynybai į pagalbą pasitelkia žmogaus kūrybiškumą, taip reikšdama Jėzaus meilę bei naudodama vaizduotę, humorą bei iškalbingumą. Toks būdas reikalingas atverti uždarams širdims ir protams, kurie ilgą laiką priešinosi Dievo malonei.

Humoras, kaip komunikacinė priemonė, gali būti ypač naudingas atkreipti dėmesiu. Kaip rašo S. Kierkegaardas: „Priversti žmogų įgyti nuomonę, įsitikinimą, tikėjimą – šito aš negaliu (net per visą amžinybę); tačiau viena galia: priversti jį atkreipti dėmesį. Priversdamas atkreipti dėmesį priverčiau jį spręsti.“ Kai

kito dėmesys yra atkreiptas, jis jau atsiduria sprendimo priėmimo pozicijoje. Jis gali niršti, pykti ir niekinti tą, kuris privertė atsidurti tokioje situacijoje, tačiau iš jos lyg tarp kitko pasitraukti negali. Sprendimas nebūtinai bus toks, kokio nori skelbėjas, tačiau pirminis tikslas yra pasiektas. Maža to, „versti žmones atkreipti dėmesį ir spręsti būtent ir yra tikrosios kankinystės bruožas. Tikras kankinys niekuomet nevartojo jėgos, bet kovojo bejėgiškumu. Jis vertė žmones atkreipti dėmesį“. Visa tai siejasi su krikščionišku įsitikinimu, kad priversti tikrai patikėti yra neįmanoma. Galime atkreipti dėmesį, pristatyti Evangeliją, pateikti argumentų (išlikdami nuolankūs), bet širdį įtikina tik Šventoji Dvasia.

Kodėl svarbu, kad krikščioniškoji žinia būtų priimta

Jėzus teigė esąs *kelias, tiesa ir gyvenimas* (Jono 14, 6) ir įsakė skelbti Gerąją naujieną. Sulaikant Evangeliją nuo žmonių ne tik būtų atsisakoma vykdyti Didįjį paliepimą, bet ir nesuteikiama progos žmonėms išgirsti apie Tą, kuris vienintelis gali juos išgelbėti ir įvesdinti į meilės santykį su Dievu, kitais ir visa Kūriniu; į tokį santykį, kuriam žmogus buvo sukurtas. Krikščioniška tiesa nėra vien intelektualiai tiesa, nuo jos priklauso visa žmogaus egzistencija.

Pirmajame Petro laiške yra parašyta, kad krikščionis kiekvienam turi atsakyti švelniai, pagarbiai ir išlaikydamas tyrą sąžinę. Vis dėlto kai kuriuose kontekstuose ir su kai kuriais žmonėmis leistina ir net verta naudoti sarkazmą, kad tikėjimui Jėzumi Kristumi būtų atvertos širdys ir apginta tiesa. Žinoma, krikščionys yra kviečiami ne tik kalbėti ir ginti tiesą, bet tai daryti su meile. Reikia sekti Jėzaus pavyzdžiu, paklūstant Jam, suprantant, kad patys esame nusidėjėliai, bei niekad nesiekiant pažeminti kito, kuris taip pat yra Dievo mylimas ir sukurtas pagal Jo atvaizdą, nepriklausomai nuo savo įsitikinimų, gyvenimo būdo ar elgesio.

Publikuota 2019 07 09 bernardinai.lt

Dievo artume – tobulas džiaugsmas

*Visuomet džiaukitės Viešpatyje!
Vėl kartoju, džiaukitės. (Filipiečiams 4, 4)*

Reincholdas Moras

Kunigas

Kai Dievas kūrė žmogų pagal savo paveikslą ir panašumą, dovanojo savo kūriniai jausmus, emocijas, kuriomis galėtų išreikšti savo vienokį ar kitokį išgyvenimą ar patyrimą. Mūsų besišypsantis veidas kalba, kad savo siela džiaugiamės, kad mums viskas gerai, kad esame laimingi, turime vilties ateičiai.

Apie mus dažnai sakoma, kad lietuviai gražiai rengiasi, bet mažai šypsosi. Džiaugsmo trūkumą sukelia įvairios priežastys – tiek vidinės, tiek išorinės. Tai, kad esame tauta, linkusi į savižudybę, matyti iš greito nusiminimo, mat liūdėti mokame, o džiaugtis gyvenimu – ne. O be to, ir džiaugsmas džiaugsmui nelygu. Kartais bandoma dirbtinai sukelti džiaugsmo bangas, bet jos būna labai trumpos, tai tik akimirkos džiaugsmas.

Tikintieji džiaugiasi kitaip

Skirtingai džiaugsmą suvokia Dievą tikintys ir Jo nepažįstantys. Vieni labai džiaugiasi, kad laimėjo aukso puodą, kiti labiau džiaugiasi susitaikę su savo artimu, mylimu žmogumi. Aki vaizdu, kad yra šio pasaulio džiaugsmas ir Dievo vaikų džiaugsmas. Biblijoje sakoma: *Nebūkite nuliūdę, nes Viešpaties džiaugsmas yra jūsų stiprybė* (Nehemijo 8, 10). Esame krikščionys, žmonės tikintys Viešpačiu, tikintys Dievo meile, Jo malone, tikintys prisikėlimu ir amžinuoju gyvenimu. Pasaulis be Dievo viso to neturi. Tad mes turime daugiau progų džiaugtis, nei liūdėti. Tačiau teko girdėti ir tokį posakį: „Iš kur pareini

toks liūdnas, ar iš bažnyčios?“. Keista, bet krikščionys kartais pasidaro tokie „super“ tikintys, kad užmiršta džiaugtis ir vietoj jo širdyje brandina rūstybę. Atsiranda kaltinimai, priekaištai kitaip manančiam ar silpniesnio tikėjimo broliui. Pradedame ne dalintis džiaugsmu, o jį tiesiog naikiname.

Džiaugsmas yra viena iš dvasinių dovanų, kurias gauname būdami artimame santykiyje su Dievu (Galatams 6, 22). Taip pat apaštalas Paulius Laiško romiečiams 14-o skyriaus 17-oje eilutėje pastebi: *Iš tiesų Dievo karalystė nėra valgis ar gėrimas, bet tešumas, ramybė ir džiaugsmas Šventojoje Dvasioje*. Čia apaštalas pabrėžia, kad Dievo karalystės požymiai yra *tešumas, ramybė ir džiaugsmas Šventojoje Dvasioje*. Džiaugsmas neatsiejamas nuo tešumo ir ramybės. Jis eina kartu arba yra tešumo ir ramybės pasekmė ar išraiška.

Vienaip džiaugiasi pasaulio žmonės, nepažįstantys Dievo, ir kitaip džiaugsmą išgyvena Dievo vaikai. Dvasinį džiaugsmą drąsiai galime vadinti dievišku džiaugsmu. Jis neateina iš išorės, šio pasaulio įtakos, taip pat ir ne iš mūsų. Jį dovanoja, mumyse sukuria pats Dievas veikiant

”

Džiaugsmas
neatsiejamas
nuo tešumo ir
ramybės.

Šventajai Dvasiai. Ir tai nėra vien tik jausmų išraiška, bet mumyse subrandintas Šventosios Dvasios vaisius. Jei džiaugsmas būtų vien tik emocija, jo būtų mažai. Mes rastume daugiau priežasčių liūdėti, nei džiaugtis. Taip nutinka žmonių, nepažįstančių mylinčio Dievo, gyvenime. Šekspyras yra išsakęs *mintį*: „juk savaime nėra nei gerų nei blogų dalykų, tik mūsų galvojimas paverčia juos tokiais“. Psichologai, norėdami padėti žmonėms matyti ne vien tik blogus dalykus, ragina juose pamatyti gerąsias puses. Patys esame linkę matyti tik tai, kas juoda, nors aplinkui yra ir daug šviesių dalykų. Biblijoje, Patarlių 23, 7 sakoma: *Nes kaip jis galvoja savo*

širdyje, toks jis ir yra. Krikščionys negali į tai nekreipti dėmesio. Juk mūsų Dievas – meilės Dievas, ir visa, kas nutinka, išeina į gera Dievo vaikams.

Jėzus ragina džiaugtis

Jėzus Kristus tai pat daug kalba apie džiaugsmą. Pavyzdį randame Mato evangelijos 5 skyriaus palaiminimuose. Čia pasakyta, kad palaiminti esame ne vien tada, kai viskas gerai sekasi, bet ir tada, kai liūdime, ar esame persekiojami, niekinami ar šmeižiami. Jėzus Mato evangelijoje 5, 12 sako: *Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes jūsų laukia gausus atlygis danguje.* Mes juk esame ne vien šio pasaulio gyventojai, bet ir pažado žemės – Dangaus karalystės piliečiai. Todėl ir pagrindo džiaugtis turime daug daugiau. Jėzus prieš savo mirtį ir prisikėlimą mokiniams kalbėjo: *Aš vėl jus pamatysiu ir jūsų džiaugsmo niekas iš jūsų nebeatims.* (Jono 16, 22) Mes esame prisikėlimo liudytojai ir džiaugsmo pasiuntiniai. Ten, kur einame, nešame džiaugsmo žinią: mūsų Viešpats gyvas!

Krikščionys, skirtingai nei pasaulis, turi kitokį džiaugsmą. Kartais pasaulis džiūgauja, o mes liūdime. Bet Viešpats tą nuliūdimą paverčia džiaugsmu. Esame pašaukti pastebėti džiaugsmo priežastis, džiaugtis su žmonėmis, kurie džiaugiasi. Čia puikiai tinka Jėzaus palyginimas apie du sūnus iš Luko evangelijos 15-o skyriaus, kai jaunėlis sūnus grįžo namo, iššvaistęs tėvo duotą palikimo dalį. Tėvas jo nekaltino, nesmerkė, bet iškėlė puotą ir kvietė visus su juo džiaugtis ir linksmintis. Tam buvo rimta priežastis. *Juk šis mano Sūnus buvo miręs ir vėl atgijo, buvo prazuves ir atsirado. Ir jie pradėjo linksmintis.* (Luko 15, 24) Tėvas ragino kartu linksmintis ir vyresnį sūnų, kuris visą laiką buvo namuose ir dirbo tėvo ūkyje. Kam laikyti širdyje priekaištus, pyktį, jei gali džiaugtis brolio sugrįžimu. Džiaugtis – tai dalyvauti kito laimėje, nebūti egoistiškas, bet atsigręžti į kitus žmones taip, kaip Dievas atsigręžė į žmogų. Juk ir dangus džiaugiasi, kai nusidėjėliai atsiverčia. Kiekvieną kartą turėdami progą skelbti Evangeliją galime džiaugtis, o kai matome neabejingas tam skelbimui žmonių širdis, galime dar labiau džiaugtis.

Krikščioniškas džiaugsmas nėra paviršutinis pasitenkinimas. Tai greičiau atsako į pergales, palaiminimus, kylančius ne iš mūsų pastangų išraiška. Visa tai gauname mylinčio Dievo dėka.

Jėzus Kristus neša džiaugsmą į savo mylinčių žmonių širdis per savo žodį. Jono evangelijoje 15, 11 sakoma: *Aš jiems tai kalbėjau, kad jumyse būtų manasis džiaugsmas ir kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų.* Panašiai pasakyta ir pranašo Jeremijo knygoje 15, 16: *Tavo žodžiai, kuriuos tu man kalbėjai, atgaivino ir pradžiugino mane ir suteikė linksmumo mano širdžiai.* Biblijoje rastume kelis šimtus kartų pakartotą raginimą džiaugtis, džiuginti kitus. Jei Dievui nerūpėtų mūsų džiaugsmas, turbūt tai ir nebūtų taip akcentuojama Biblijoje, pradedant Pradžios ir baigiant Apreiškimo Jonui knygomis. Mums svarbu į gyvenime vykstančius dalykus pažvelgti Dievo akimis, kad galėtume daugiau džiaugtis.

Tai ne bausmė, o dovana

Viena tikėjimo sesė liudijo apie savo senelį, kuris buvo giliai tikintis. Jis ilgus metus gyveno neregėdamas saulės šviesos, nes apako. Anūkė buvo dar jauna, ji nesuvokė, kodėl taip nutiko. Kartą ji savo senelio paklausė: „Seneli, už kokias nuodėmes tave taip Dievas nubaudė?“. Senelis, išklauses klausimą, ramiai atsakė: „Vaikeli, tai ne bausmė, o dovana“. Tada anūkė nesuprato, ką reiškia toks atsakymas, bet vėliau pažinusi Viešpatį, Jo begalinę meilę ir malonę, suvokė senelio pasakytų žodžių prasmę.

Nėra tokios situacijos, kurioje nebūtų Dievo minties. Kad ir šios pandemijos metu. Krikščionys nėra vieni. Jie maldoje, skaitydami Dievo Žodį turi Viešpatį. Jiems nekyla abejonių dėl Dievo buvimo šioje situacijoje. Taigi turime būti dėmesingi Dievo duotiems ženklams. Turime rasti priežastį džiaugtis, nors kai kas mus ragins liūdėti. Visada matykime džiaugsmo priežastį – Kristų. Jis niekada mūsų neapleids, neša mus ant rankų, kai mums sunku eiti. Dalinkimės džiaugsmu, užkrėskime juo kitus. Džiaugsmas – geras virusas, įveikiantis tai, kas liūdina. Matykime džiaugsmo priežastį mažuose, kasdieniuose dalykuose. Argi ne nuostabus sprogstantis medžio pumpuras, pražydęs gėlės

”

Jėzus Kristus
neša džiaugsmą
į savo mylinčių
žmonių širdis
per savo žodį.

žiedas, vaiko juokas? J. W. Goethe yra pasakęs: „Kiek daug džiaugsmų sutrypiama todėl, kad žmonės dažniausiai žiūri tik aukštyn, o į tai, kas po kojomis, nekreipia dėmesio.“ Gyvenimas yra duotas juo džiaugtis, kiekviena akimirka gali būti to džiaugsmo verta. Dalinkimės džiaugsmu su kitais, gal tik žodį pasakydami ar tiesiog patylėdami. Mūsų džiaugsmo Viešpats bus su mumis. Apaštalas Petras savo pirmo laiško 1-ame skyriuje 6–8 rašo: *Jūs džiaugsitės, nors dabar ir reikia truputį paliūdėti įvairiuose išmėginimuose. Jūs mylite Jį, nors ir nesate Jo matę, tikite Jį nors neregėdami, džiūgaujate neapsakomu ir šlovingiausiu džiaugsmu.* Taigi darykime tai, kam esame sutverti Kristuje – VISUOMET DŽIAUKIMĖS VIEŠPATYJE!

Žodis pasauliui

Waldemar Zorn

Krikščioniško žurnalo „Vera i žizn“ vyr. redaktorius

Jėzus Kristus, siųsdamas savo mokinius į pasaulį, davė jiems nurodymus. Štai keletas jų. Kristaus žodžiai užrašyti Mato evangelijoje: „Mokinys nėra aukštesnis už savo mokytoją, nei tarnas už šeimininką (...) Taigi, nebijokite jų. Nes nieko nėra uždengta, kas nebus atidengta, ir nieko paslėpta, kas nepasidarys žinoma. Ką jums kalbu tamsoje, sakykite šviesoje, ir ką šnibždu į ausį, skelbkite ant stogų“ (Mato 10, 24, 26–27).

Dievo Bažnyčia, o tai reiškia visi, kurie jai priklauso, šiame pasaulyje yra įpareigoti kalbėti, skelbti, skleisti žinią. Kalbėti garsiai ir aiškiai, viešai ir asmeniškai, visuomet ir visur. Paklusdami savo Mokytojui apaštalai ir pirmoji bažnyčia taip įvykdė savo paskirtį, misiją. Besibaigiant pirmajam amžiui Evangelijos žinia pasiekė Ispaniją Vakaruose, Indiją Rytuose, Etiopiją Pietuose ir centrinę Europą Šiaurėje. Iš apaštalų darbų, iš Biblijos autorių laiškų ir iš išlikusių tų laikų dokumentų žinome tokio greito Gerosios naujienos išplitimo paslaptį.

Atsisveikindamas su savo mokiniais Jėzus pasakė: *Todėl eikite ir padarykite mano mokiniams visų tautų žmones, krikštydami juos Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu, mokydami juos laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai Aš su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos. Amen* (Mato 28, 19–20).

Krikščionys – prieš kritiką

Ko mes nerandame apaštalų laiškuose, jų veiklos aprašymuose, iki mūsų dienų išlikusiuose jų pamoksluose? Juose nerandame socialinės-politinės santvarkos kritikos, pasipiktinimo dėl ištvirkusių valdovų arba socialinio neteisingumo, raginimo, kad bažnyčia darytų įtaką visuomenei... ir daugelio kitų dalykų, kas šiandien mums atrodo vieni iš pagrindinių bažnyčios pašaukimo klausimų šiame pasaulyje.

Kita vertus, mes žinome, kad krikščionybė radikaliai pakeitė pasaulį. Ne veltui mūsų pasaulio metai yra skaičiuojami nuo Kristaus gimimo. Todėl noriu duoti kelis pavyzdžius iš Šventojo Rašto ir senovės istorijos, kad paaškinčiau savo mintį ir parodyčiau, kokia gi buvo ta pirmosios bažnyčios sėkmės paslaptis.

Apaštalas Paulius atvyko į Jeruzalę, kad perduotų aukas bažnyčios stokojantiems nuo krikščionių, kurie anksčiau buvo pagony, ir kad pabendrautų su apaštalais. Kai jis lankėsi šventykloje, jį atpažino judėjai, atėjusieji iš miestų, kur jis pamokslavo, ir norėjo užmėtyti akmenimis. Įsikišo romėnų kareiviai. Po kiek laiko Paulius atsidūrė Cezarėje, kur be kaltės ir teismo dvejus metus sėdėjo kalėjime. Kodėl? Apaštalų darbuose apie tai tik trumpai pasakyta, kad valdytojas tikėjosi, jog Paulius, norėdamas, kad jį paleistų, duos jam kyšį, tačiau taip neįvyko. Kai pasikeitė valdytojas, Paulius vėl

stoją prieš teisumą. Jis nesiskundė dėl buvusio valdytojo, nerašė peticijų prieš nusprendusius jį nužudyti sąmokslininkus.

Skaitome: *Vos tik pasirodžiusį apstojo jį iš Jeruzalės atvykę žydai, primeddami daug sunkių kaltinimų, kurių neįstengė įrodyti. Paulius gynėsi: „Aš nieku nenusikaltęs nei žydų įstatymui, nei šventyklai, nei ciesoriui“. Norėdamas parodyti palankumą žydams Festas paklausė Paulių: „Ar nori keliauti į Jeruzalę ir ten mano akivaizdoje būti teisiamas dėl šių dalykų?“ Paulius atsakė: „Aš stoviu prieš ciesoriaus teisumą ir ten privalau būti teisiamas. Žydams aš nepadariau nieko pikto, kaip tu pats puikiai žinai. Jei esu nusikaltęs ir padaręs ką nors verta mirties, neatsisakau mirti. Bet jeigu jų metami kaltinimai nepagrįsti, niekas negali jiems manęs išduoti. Aš šaukiuosi ciesoriaus!“* (Apaštalų darbai 25, 7–11)

Apaštalas Paulius pareikalavo ciesoriaus teismo. Mes žinome, kaip vadinosi ciesorius ir koks

jis buvo niekšas. Sunku įsivaizduoti žiauresnį, labiau ištvirkusį ir neteisingą imperatorių. Tačiau Paulius kreipėsi į jį, kad jis apgintų.

Revoliucinis elgesys

Tais laikais socialinė nelygybė buvo skandalinga. Trečdalis miestų gyventojų neturėjo jokių teisių, nes jie buvo vergai. Vergai buvo nuosavybė kaip daiktai, dėl to juos buvo galima išnaudoti, parduoti, pirkti, o tapusius netinkamai (dėl senatvės ar ligos) išmesti į gatvę. Romoje apaštalas Paulius, laukdamas ciesoriaus teismo, buvo namų arešte. Laukti jam teko dvejus metus, tačiau jis negaišo laiko veltui. Pavyzdžiui, kažkas pas Paulių atvedė Onesimą, pabėgusį vergą iš Kolosų miesto. Paulius jam pasakojo Evangeliją. Tas atsivertė į Kristų, ir Paulius išsiuntė jį atgal pas jo šeiminingą Filemoną, kurį Onesimas tikriausiai apvogė ir pabėgo. Paulius įteikė Onesimui laišką, kurį jis turėjo perduoti Filemonui. Šis laiškas užrašytas Naujajame Testamente. Tame laiške Paulius prašo priimti pabėgusį vergą kaip brolių ir visą jo padarytą žalą prisiima sau. Toks elgesys su vergu yra revoliucinis. Evangelija šiuo klausimu realiai pakeitė visuomenę iš vidaus. Ne sukilimais, ne revoliucijomis, politiniais debatais, o pakeisdama žmonių elgesį per jų pasikeitusius santykius su Dievu.

Dėmesys dievotoms moterims

Tais laikais moterys beveik neturėjo jokių teisių. Jų paskirtis buvo namų židinys, vaikų auklėjimas ir rūpinimasis vyru. Apaštalas Paulius nekovoja už lygias teises, jis paprasčiausiai, lyg tarp kitko, perduoda linkėjimus moterims Romoje, Kolosuose. Pavyzdžiui, Paulius rašo: *Aš pavedu jums mūsų sesę Febę, kuri yra Kenchrėjos bažnyčios diakonė; priimkite ją Viešpatyje, kaip dera šventiesiems, ir pagelbėkite jai, kai prireiks jūsų paramos, nes ji yra padėjusi daug kam ir man pačiam. Sveikinkite Priską ir Akvilą, mano bendradarbius Kristuje Jėzuje, kurie guldė galvas, gelbėdami mano gyvybę. Jiems dėkoju ne aš vienas, bet ir visos pagonių [kraštų] Bažnyčios. Pasveikinkite ir bendruomenę, susirenkančią jų namuose. Sveikinkite mano mylimąjį Epenetą, pirmąjį Azijoje įtikėjusį Kristų. Sveikinkite*

Mariją, daug triūsusią jūsų labui (Romiečiams 16, 1–6; Biblijos draugijos vertimas). Apaštalas Paulius savo laiškuose nežemina moterų, kaip kai kurie tai supranta, o pabrėžia jų svarbų vaidmenį gelbėjant netikinčius šeimos narius, organizuojant diakonų tarnystę bažnyčioje, mokant jaunąją kartą. Jis ragina vyrus mylėti savo žmonas kaip Kristus myli Bažnyčią, už kurią Jis atidavė savo gyvybę. Šiuo mokymu buvo sugriauta antikinė, pagoniška moterų padėties paradigma. Ir ši reforma atėjo iš vidaus, pakeičiant kiekvieno atskiro tikinčiojo širdį, padarant sveikus santykius šeimose ir bendruomenėse.

Atskleista paslaptis

Tai kokia gi tokio greito, sėkmingo, nesulaukomo Evangelijos išplitimo senovės pasaulyje paslaptis? Tokia, kad apaštalai ir jų mokiniai, o taip pat ir visi tikintieji tais laikais žinojo, kokiam tikslui juos pašaukė Jėzus Kristus ir buvo paklusnūs šiam pašaukimui. Jie buvo Jėzaus Kristaus prisikėlimo liudytojai, jie buvo dangaus karalystės skelbėjai. Apie tai Paulius rašo: *Taigi, jei kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas sena – praėjo, štai visa tapo nauja. O visa tai iš Dievo, kuris per Jėzų Kristų sutaikino mus su savimi ir davė mums sutaikymo tarnavimą. Tai Dievas Kristuje sutaikino su savimi pasaulį, nebeįskaitydamas žmonėms jų nusikaltimų, ir davė mums sutaikinimo žodį. Taigi mes esame Kristaus pasiuntiniai, tarsi pats Dievas prašytų per mus. Kristaus vardu maldaujame: „Susitarkite su Dievu!“* (2 Korintiečiams 5, 17–20).

Šiame susitaikyme su Dievu ir naujame gyvenime su Kristumi yra Evangelijos, kurią esame pašaukti skelbti, keičiančios jėgos paslaptis. Ja esame pašaukti mokyti ir krikštyti išmokytus. Jėzus Kristus saviems pasakė: *Todėl eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu, mokydami juos laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai Aš su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos. Amen* (Mato 28, 19–20).

Jeigu esame tie „savi“, tai žinome, kam esame pašaukti ir ką, kam bei kada turime kalbėti. Ką? – Evangeliją; kam? – visiems; kada? – visada, iki pasaulio pabaigos.

TIESA APIE MŪSŲ DANGIŠKAJĮ TĖVĄ

(Parengta pagal N. T. Andersono knygą „Septyni žingsniai į laisvę Kristuje“)

Jei savyje nešiojome iškreiptą Dievo paveikslą, tikėjome melu apie Jį ir ilgesnį laiką gyvenome šioje apgaulėje, pasitikėti Dievu yra labai sunku. Mūsų gyvenime turi būti sveika, pagarbi švento, galingo, visur esančio Dievo baimė, bet ji neturi būti iškreipta ar paniška. Romiečiams 8, 15 parašyta: *„Jūs gi gavote ne vergystės dvasią, kad vėl bijotumėte, bet gavote išūnystės Dvasią, kuria šaukiame: „Aba, Tėveli!“*

Žemiau pateikta lentelė padės jums atpažinti melą, kuriuo tikėjote (galbūt nesąmoningai), išsižadėti jo ir užmegzti tvirtus, šiltus tėviškus santykius su Dievu.

ATMETU MELĄ, KAD MANO DANGIŠKAS TĖVAS YRA ...	PRIPAŽĪSTU TIESĄ, KAD MANO DANGIŠKAS TĖVAS YRA ...
tolis ir manimi nesidomi	labai arti ir dalyvauja mano kasdienybėje (Psalmių 139, 1–7)
bejausmis	kupinas gerumo, gailėstingumo ir meilės man (Psalmių 103, 8–13)
tik teisiantis, reikalaujantis ir griežtas	priimantis mane, besidžiaugiantis manimi, su meile atnaujinantis mane (Romiečiams 15, 7/ Sofonijo 3,17)
pasyvus ir abejingas	šiltas, švelnus ir rūpestingas (Izaijo 40, 11 ir Ozėjo 11, 3–4)
nekreipiantis į mane dėmesio	niekada neapleisiantis manęs, ieškantis ir besiilgintis manęs (Hebrajams 13, 5 ir Jeremijo 31, 20 ir Ezechielio 34, 11–16)
niekada nepatenkintas tuo, ką darau, nekantrus ir irzlus	kantrus ir negreitai supykstantis (Išėjimo 34, 6/ 2 Petro 3, 9)
šykštus bei žiaurus, išnaudojantis mane	besąlygiškai mylintis, saugantis ir ginantis mane (Jeremijo 31, 3 ir Izaijo 54, 10 ir Psalmių 18, 2)
bandantis atimti iš manęs visą gyvenimo džiaugsmą	patikimas ir teikiantis gyvenimo pilnatvę, Jo artume – džiaugsmo pilnatvė. Jo valia man yra gera, tinkama ir tobula (Raudų 3, 22–23 ir Jono 10,10 ir Romiečiams 12, 1–2)
priešiškas ir manipuliuojantis	gailėstingas ir leidžiantis klysti (Hebrajams 4, 15–16 ir Luko 15, 11–16)
baudžiantis ir sunkiai atleidžiantis	švelnus ir pasirengęs atleisti. Jo širdis ir rankos visada atviro man, o žvilgsnis į mane – viltingas (Psalmių 130, 1–4 ir Luko 15, 17–24)
nuolat priekaištaujantis ir reikalaujantis iš manęs tobulumo	galvoja apie mane, rūpestingai augina ir auklėja, pasitiki ir džiaugiasi manimi (Romiečiams 8, 28–29 ir Hebrajams 12, 5–11 ir 2 Korintiečiams 7, 4)

DIEVAS SAUGO MANE KAIP SAVO AKIES VYZDĮ Įstatymo 32, 10

Materialinė gerovė ir didesnė pasirinkimo laisvė – džiaugsmo naikintojai?

Daryti, ką mėgsti, yra laisvė. Mėgti, ką darai, yra laimė. (Frank Tyger)

Robertas Peteraitis

Sielovados koordinatorius

JAV Gallup viešosios nuomonės institutas kasmet atlieka pasaulio šalių žmonių emocijų įvertinimą. 2018 metais jie apklausė 151 tūkstantį žmonių iš 143 šalių, kaip jie vakar jautėsi: buvo liūdni, pikti, o gal šypsojosi ir juokėsi? Nigerija, didžiausią gyventojų skaičių turinti Afrikos valstybė, buvo ta šalis, kurioje didžiausias procentas žmonių (> 90 proc.) vakar šypsojosi ar juokėsi. O turtinga Vakarų civilizacijos atstovė Jungtinė Karalystė buvo tik 46-oje vietoje.

Kai nuvykstu į Afriką ir ten daugiau laiko praleidžiu su žmonėmis, kurie yra vargingiausi iš vargingiausių, kurie gyvena beviltiškose situacijose, tai sudaužo mano širdį. Bet juose taip pat randu tiek daug džiaugsmo ir laisvės – jie gyvena be viso to, ką vaikščiodamas savo mieste JAV matau žmones turinčius. – Steven Curtis Chapman

Kodėl Nigerijoje, kuri pagal žmogiškų išteklių išvystymą (sveikatos apsaugą, švietimą, gyventojų pajamas) yra tik 161 vietoje pasaulyje, žmonės šypsoji daug dažniau, nei Jungtinėje Karalystėje, kuri pagal žmogiškų išteklių išvystymą yra labai aukštai – net 13 vietoje pasaulyje? Ar gali būti, kad galvoti, jog būsimie linksmi ir laimingi tik tuomet, kai mūsų šalis praturtės ir išspręs savo opias problemas, yra tik iliuzija? Ar gali būti, kad mūsų materialinei situacijai gerėjant tapsime vis labiau liūdni, pikti ir nelaimingi?

Materialinė gerovė gimdo mūsų perfekcionizmą

Viena, ką žmonėms suteikia valstybės materialinė gerovė, yra pasirinkimo laisvė. Tačiau ši laisvė prislegia, nes išauga mūsų reikalavimai ir skatinamas mūsų perfekcionizmas. Šiame didžiulės pasirinkimų laisvės pasaulyje suprantame, kad jau nebegalime būti tikri, kad iš tiesų pasirinkome, kas geriausia. Kai nėra pasirinkimo ir kas nors nepavyksta, galime kaltinti aplinką. Tačiau kai turėjome pasirinkimą ir vėliau pamatome, kad pasirinkome netinkamai, belieka kaltinti tik save.

Pasirinkimų gausybės paskatintas perfekcionizmas yra pagrindinis mūsų džiaugsmo (ir laimės) naikintojas, nes niekada nepavyksta pasiekti tobulumo. Perfekcionizmo esmė yra nuolatinis geresnių variantų ieškojimas, kai ieškome to tobulo varianto. Bet kaip tai mus išsekina!

Laimė ateina ne tada, kai viskas tampa tobula, bet kai nusprendi pakelti savo žvilgsnį virš netobulumų. – Gerard Way

Blogiausia, kad perfekcionizmo yra visuose mumyse. Klausimas ne tas, ar jį turime, o kurioje gyvenimo srityje jo yra daugiausia.

Perfekcionizmas – mūsų džiaugsmo naikintojas

Štai keletas praktinių būdų, kaip perfekcionizmas žudo mūsų džiaugsmą:

- Atidėliojate, laukdami tobulo laiko.
- Manote, kad jūsų „pirmas blynas“ turi būti tobulas.
- Negalite pasidžiaugti pergalėmis, nes jau planuojate kitus tikslus.
- Savo sukurtus ir neįmanomus pasiekti „standartus“ primetate ir aplinkiniams.
- Susikuriate savęs ir kitų priėmimo „standartą pagal pasiekimus“.
- Per gyvenimą jus veda išgyvenimai, įtampa ir nerimas.
- Negalite liautis tobulinti savo kūrinio arba nuolat pirkti naujų prekių modelių, nes jums reikia geriausio.

Kūryba – iš kančios, o po to – džiaugsmas!

- Tampate nelankstus ir negalite prisitaikyti, kai gyvenimas pradeda eiti ne pagal jūsų planą.
- Niekada nebūnate patenkintas savo paties kūnu.
- Daug dalykų nuolat iš naujo pergalvojate.
- Lyginate tai, ką turite jūs, su tuo, ką turi kiti. Ar ką nors iš šio sąrašo atpažinote savyje?

Iš esmės perfekcionizmą gimdo baimė, kad būsime atrasti netobuli, kad neišnaudosime visų galimybių, kad neaplinkysime visų šalių ar nepatirsime visko, kas yra pasaulyje. Toks gyvenimas žudo mumyse džiaugsmą bei meilę kitiems ir sau.

Gerėjant gyvenimui pradėdame tarnauti „Mamonai“

Godumas gyvenimui ir potyriams, noras turėti tai, kas geriausia, nėra tik šiuolaikinio žmogaus problema. Jau nuo seno žmonės suprato, kad turėdami daugiau turto turės daugiau laisvės tenkinti savo norus (pvz., turėti geresnių drabužių, keliauti ir t. t.) ir galbūt taip pasiekti džiaugsmą ir laimę. Tačiau iš tiesų viskas įvyksta atvirkščiai – įgytas turtas tampa piktu valdovu, kuris atima iš žmogaus laisvę ir

džiaugsmą. Tuomet žmogus jau nebegali laisvai tarnauti Dievui. Tokią situaciją Jėzus pavadino „tarnavimu Mamonai“: *Niekas negali tarnauti dviem šeimininkams: arba jis vieno nekės, o kitą mylės, arba vienam bus atsidavęs, o kitą nieku vers. Negalite tarnauti Dievui ir Mamonai* (Mato 6, 24).

Kelias atgal į džiaugsmą

Kad ir kokie neturtingi atrodome patys sau, tačiau jei esame gerai apsirengę ir kasdien turime ką pavalgyti, turime kur gyventi, – esame turtingesni už didelę dalį pasaulio žmonių. Todėl tam tikra prasme esame „turtuoliai“, kuriuos apaštalas Paulius perspėja ir paragina, kaip elgtis (paryškinimai str. autoriaus): *Šio amžiaus turtuoliams įsakyk, kad nesididžiuotų ir nesudėtų vilčių į netikrus turtus, bet į gyvąjį Dievą, kuris apščiau visko mums teikia mūsų džiaugsmui. Tegul jie daro gera, turtėja gerais darbais, būna dosnūs, dalijasi su kitais. Taip jie pasidės gerus pamatus ateičiai, kad pasiektų tikrąjį gyvenimą* (1 Timotiejui 6, 17–19).

Prisiminkime šį apaštalo Pauliaus paraginimą, išmokime jį mintinai ir praktikuokime, kad vėl patirtume laisvę ir džiaugsmą!

Julija Baniėnė

„Mano pamatas, ryšys ir santykis yra Dievas“, – kalbėdama apie savo gyvenimą ir kūrybą akcentuoja Lietuvos režisierė-choreografė, Klaipėdos šokio teatro „Judesio erdvė“ įkūrėja ir trijų vaikų mama **Laura Geraščenko**. Menininkė atvirai teigia, jog visa jos kūryba gimsta iš kančios. Anot kūrėjos, tik kančioje galime rasti vidinę laisvę. O po išsilaisvinimo ateina ir džiaugsmas.

Ar jau mokykloje žinojote, jog ateityje būsite režisierė-choreografė?

Net susimąsčiau dabar... Kaip seniai viskas buvo... Kai buvau šešerių metų, tėvai pamatė, kaip aš viena sau šoku klausydama radijo. Ir tuomet nusprendė, jog reikia leisti mane šokti toliau. Todėl nuo pirmos iki ketvirtos klasės šokau pramoginius šokius. Tačiau tuo metu šioje srityje nesijaučiau labai tvirtai. Atvirkščiai, nuolat svarsčiau, kad gal nepakankamai gerai sugebu šokti? Gal tai ne man? Paskui pradėjau specialiai praleidinėti šokių pamokas, o vėliau, kad ir kaip bijodama, pasakiau tėvams, jog nebenoriu lankyti šių užsiėmimų. Todėl po ketvirtos klasės šokių pamokų nebeliko. Vėliau, nuo penktos iki vienuoliktos klasės, lankiau muzikos mokyklą. Ten baigiau fortepijono specialybę.

O tas tvirtas suvokimas, jog noriu būti scenoje ir ateitį sieti su šokiu, kurti ir tapti choreografe, išryškėjo vienuoliktoje klasėje. Tuo metu teko sudalyvauti vienoje šokių stovykloje, kurioje pirmą kartą gyvenime „prisiliečiau“

prie baleto. Ir ši scenos meno rūšis kažkokių pasąmoningų būdu taip stipriai pradėjo mane veikti, jog ėmiau ieškoti daugiau informacijos apie šokio specialybę aukštosiose Lietuvos mokyklose. Susivokusi, ko noriu, paskutiniaus mokslo metais pradėjau ruoštis stojamiesiems egzaminams į choreografijos specialybę Klaipėdos universitete. Ir jau nuo pat pirmų studijų metų jaučiau, jog viskas, ką darau universitete, tik patvirtina mano pasirinkimą sieti gyvenimą su šokiu. Buvo keista, kai pradėjau pastebėti, jog aš, mergina, pradėjusi šokti tik dvyliktoje klasėje, savo grupės draugus, kurie šoka nuo pat mažumės, vejuosi milžiniškais šuoliais. O dar įdomiau buvo tai, kad kai kuriose studijų srityse juos net pralenkdavau. Matyt tokiu būdu išsiskleidė ilgai slopintas talentas.

O kaip reagavo tėvai į tokį Jūsų pasirinkimą? Neskatino rinktis žemiškesnės specialybės?

Šiuo klausimu esu be galo dėkinga savo tėvams, nes jie visuomet mane palaikė ir leido rinktis tai, ko pati noriu. Nors buvo vienas mano dėdė, kuris dažnai sakydavo, jog man bus sunku pragyventi iš tokios specialybės.

Niekada nekilo mintis, jog dėdė buvo teisus? Per visus studijų metus, o vėliau jau pradėjus dirbti režisierė-choreografe nesusimąstėte, jog gal vis tik tai ne Jūsų kelias? Nejautėte nerimo, jog pasibaigus studijoms galbūt neturėsite kur savęs realizuoti?

Ne, niekada. Galbūt ne visada pavykdavo šokti ten, kur norėdavosi, ir projektai ne visada vykdavo tokiu greičiu, kaip suplanuodavau, tačiau niekada net mintis nebuvo šovusi į galvą, kad reikia viską mesti. Jeigu kas nors nepasisekdavo, tai aš tik dar labiau išsigrūnindavau, kuria konkrečiai linkme noriu vystyti savo veiklą. Nuolat tikrinau save ir tikslingai ėjau į priekį.

Aišku, kol dar su vyru neturėjom vaikų, visada sakiau, kad norėsiu dirbti tik su suaugusiais. Tačiau gimus mažyliams viskas pasisuko kiek kita linkme, atradau bendrą kalbą su vaikais. Mano pačios vaikai man suteikė visai kitokį savivertės pojūtį, didžiulį palaikymą, labai aiškiai

pradėjo skleistis mano pačios, kaip menininkės, kūrybiškumas.

Iš kokių patirčių gimsta Jūsų kūryba?

Visa mano kūryba ateina iš kančios. Iš įvairių būsenų, apmąstymų. Kai pagauna nenusakomas vidinis impulsas, bandau visas jausenas iškomunikuoti ir dar kartą išgyventi tekstu socialiniuose tinkluose. Būtent tada ateina visos idėjos, vizijos ir matymai. Dažnai tenka susidurti su žmonių, su kuriais dirbu, prašymais atsiųsti pavyzdžių, kaip įsivaizduoju fotosesijas, vaizdo projektus ar kitas norimas įgyvendinti veiklas. Visada atsakau, jog niekada nežiūriu į svetimus pavyzdžius kaip į įkvėpimo šaltinius. Nežiūriu kitų režisierių spektaklių prieš pradėdama statyti savuosius, nežiūriu kitų menininkų fotosesijų. Nes visi pavyzdžiai ir įkvėpimas natūraliai ateina iš vidaus, vaizdiniai, kaip turi atrodyti vykdomas projektas. Man įdomus būtent toks kūrybinis kelias.

Kokią žinutę savo darbais norite perduoti žiūrovams? Kas yra Jūsų gyvenimo ir kūrybos pamatas?

Aš, kaip režisierė, scenoje noriu kalbėti apie sunkius dalykus, nes man tai yra savotiškas emocinio, psichologinio ir dvasinio gijimo procesas. Tačiau noriu tai daryti su šviesa ir viltimi. Tikiu, jog visi žmonės trokšta tos šviesos ir ramybės, todėl norisi grįžti prie to skubėjimo, lėkimo ir sustojimo būtinybės.

Mano pamatas, ryšys ir santykis yra Dievas. Ne tas Dievas, kuris įvardijamas kaip visata ar kažkoks absoliutas, o konkretus santykis su Kristumi. Man tai yra svarbiausia. Aš labai gerai žinau, jog mano gyvenimas čia, šioje žemėje, vieną dieną baigsis ir neliks nei manęs pačios, nei to, ką aš dariau ar veikiau. Todėl kurdama dažnai susiduriu su tikėjimo klausimu – ar aš galėčiau išnešti tą nepaaiškinamą šviesą ir skaidrumą, jeigu savo gyvenime neturėčiau asmeninio santykio su Kristumi? Kokia tada aš būčiau ir ką transliuočiau aplinkiniams?

Esu ne tik režisierė, choreografė, bet ir šokėja. Šokis man yra daugiau nei kūrybos išraiška. Tai tikėjimas, laisvė ir džiaugsmas, kūno kalba,

”

Šokis man suteikia laisvę būti savimi.

nešanti žinią. Tai padėka Dievui. Per šokį prabyly tiesiai į žmogaus širdį. Esu dėkinga savo Kūrėjui, kad galiu laisvai kalbėti šokio kalba, pasakyti tai, kas neišsakoma žodžiais. Šokis man suteikia laisvę būti savimi. Ar užklyptų liūdesys, ar vidus trykštų džiaugsmu, judesys visada mane įžemina, įprasmina. Šoku visur – ir namuose, ir scenoje. Ir nuoširdžiai esu dėkinga tėvams, kad leido pasirinkti šią specialybę.

Ačiū už pokalbį.

Kaip patirti laisvę ir džiaugsmą meno kūryboje

7 epizodų pamokos

Nuotr. Edgardo Vitkevičiaus

Dominyka Čiplytė

Mąstydamą apie laisvę ir džiaugsmą pirmiausia apie juos mąstau kaip apie abstrakčius, sunkiai apčiuopiamus jausmus. Tačiau kai paklašiu savę, kada į mano širdį ateina džiaugsmas ir laisvę, suprantu, kad tai gana sudėtingos struktūros, reikalaujančios tam tikrų komponentų ir veiksmų. Vienas jų yra džiaugsmo ir laisvės pasirinkimas, kurį, būdami tikintieji, turime praktikuoti: „Visuomet džiaukitės Viešpatyje! Ir vėl kartoju: džiaukitės!“ (Filipiečiams 4, 4). Kiti veiksmai yra tiesiogiai su laisve ir džiaugsmu nesusiję, tačiau į juos vedantys.

Kadangi didelę mano minčių ir gyvenimo dalį sudaro meno kūryba, klausimas, kaip joje patirti džiaugsmą ir laisvę, man yra gana aktualus. Jį savotiškai kėliau studijuodama Vilniaus dailės akademijoje, taip pat jį kėliu šiuo metu tarnaudama Agapės organizacijoje profesionalių menininkų tarnystėje. 2020-ųjų rudenį ėmiau kurti tinklalaidę pavadinimu „Menas ir tikėjimas“, kurioje kalbinu įvairius menininkus ir mąstytojus apie jų kelionę bei tai, kaip jiems sekasi suderinti tikėjimą Kristumi ir profesionalią meno kūrybą.

Norėčiau pasidalinti pamokomis, kurias „pasiėmiau“ iš 7 jau įvykusių pokalbių su menininkais. Kiekviena jų kyla iš unikalios menininko patirties ir istorijos. Manau, kad šios pamokos, praktiškai pritaikomos kasdienybėje, sukuria erdvę ateiti ir skleisti laisvei bei džiaugsmui. Šios pamokos yra labiau orientuotos į tikintį menininką, bet tikiu, kad jos pravers visiems, kurie kuria plačiąja šio žodžio prasme.

Taigi jūsų dėmesiui – septynios pamokos, vedančios prie laisvės ir džiaugsmo patirties meno kūryboje.

1. Žaisk

Dažnai krikščionių tarpe tenka susidurti su požiūriu, kad daryti ką nors nerimtai, be tikslo – tai švaistyti brangų Dievo dovanotą laiką. Žaidimo dažnai vengiama, jei ne dėl tingumo, tai dėl minties, kad galima nuveikti ką nors daug naudingiau ir prasmingiau. Tačiau žaidimas yra gyvybiškai svarbus tiek kūrybai, tiek asmeniniam augimui, be jo neįmanoma pažinti Dievo džiaugsmo ir laisvės gelmės. Pamoka, kurią pasiėmiau iš pokalbio su menininke Jelena Škulis – reikia mokytis kuo daugiau žaisti. Man labai patiko jos pamąstymas, jog Dievas kūrė iš džiaugsmo, sveiko egoцентриškumo, Jam netrukdyt rimti prasmės klausimai, altruistinės ir pasiaukojimo idėjos. Tą kūrybos momentą Jis džiaugėsi. Stebėdami gamtą galime pamatyti, kiek daug joje žaidimo, jaukaus nerūpestingumo. Vienintelis atsakymas rimtam prasmės klausimui yra spalva, judesys, unikalios formos. Jeigu gamta – Dievo veidas, Jo charakterio atspindys, tai Jis labai mėgsta žaisti. Žaisti svarbu tam, kad per daug rimtai į viską nežiūrėtume, nesusireikšmintume, bet eksperimentuotume

ir mėgautumėmės procesu, taptume labiau panašūs į Jį.

Šį pavasarį stebėdama paukščius, strikinėjačius ir kraipančius galvas, mąstau, kad jei manau, jog galiu ką nors reikšminga sukurti be žaidimo, tai gali būti, kad labai save apvagiū... ir save, ir artimuosius, ir kūrybos procesą, ir savo draugystę su Visatos Kūrėju.

2. Atverk kuo daugiau savo pasaulio

Tarp kūrybingų tikinčiųjų teko susidurti su tokiu įsivaizdavimu – jei meno kūryboje leisiu sau būti tokiam, koks esu, tai tokiam mene bus labai daug „senojo aš“, atsiskleis mano nuodėmės, klaidingi širdies motyvai. Dažnai, būdami krikščionys, „sterilizuojame“ savo pasaulį, užuot buvę tikri, stengiamės atrodyti teisingi. Toks savęs slapstymas vyrauja tiek bažnyčioje, tiek meno kūryboje. Jis apvagia mus nuo autentiško džiaugsmo ir laisvės būti tuo, kas esame, taip atskirdamas nuo kitų. Viename iš pokalbių režisierius Mantas Verbiejus įvardijo, kad objektyvi meno vertė yra tuo didesnė, kuo daugiau į meno kūrybą įdedama savęs, savo pasaulio,

subjektyvumo. Patarimas „įdėti kuo daugiau savęs“ gali nuskambėti labai nekrikščioniškai. Tačiau šiame kontekste „įdėti kuo daugiau savęs“ reiškia būtent atverti. Atverti, kas esi, koks yra tavo pasaulis, ieškant Dievo ir gyvenant netobulo žmogaus gyvenimą. Atverti tai, kaip matai aplinką, santykius, žmones, ką iš tiesų manai apie dalykus. Atverti savo skausmą ir pažeidžiamumą, savo kovas ir klausimus. Savo tikrą, nepagražintą kasdienybę.

Menas, kaip ir bažnyčia, pirmiausia turi užduotį apjungti žmones, o mes, žmonės, dažnai „jungiamės“ per skausmingas patirtis, netobulumus. Mums patinka pamatyti save kituose, kitų darbuose, patinka, kai kiti atskleidžiami ką nors savita, įvardija tai, apie ką mes seniai galvojome, jautėme, bet neturėjome žodžių išreikšti. Drąsa meno kūrinys parodyti savo pasaulį, savo tikrąsias mintis ne tik sukuria žmogišką, jautrų ryšį su kitu žmogumi per meno kūrinį, pakelia paties kūrinio vertę; ji taip pat mums patiems parodo tikrąją mūsų būklę prieš Dievą. Atverdami kitiems savo netobulumą kūryboje mes paradoksaliai komunikuojame žinią, kad vienintelis mūsų tobulumas yra Jėzus Kristus. Šis procesas atneša laisvę ir džiaugsmą būti netobulam ir dalintis savo gyvenimu su kitais, pripažįstant savo žmogiškumą ir Kristaus tobulumą.

3. Pažink savo Kūrėją

Meno kūryba, kaip ir bet kokia kita sritis mūsų gyvenime, gali tapti stabu – tuo, kas tampa mūsų vertės matu ir į ką sudedam savo viltis bei lūkesčius. Kaip antidotas tam čia atsiranda Kūrėjo pažinimas. Jis ne tik atveria daug daugiau matymo kampų ir gylių, kurie praturtina mūsų kūrybą ir veiklą; jis taip pat veda mus į gilų pasitenkinimą kūrybinio procesu, nepriklausomai nuo aplinkybių ir rezultatų, kreipdamas mūsų žvilgsnį į amžinuosius dalykus ir į Kūrėją, kuris yra tikinčiųjų laisvė ir džiaugsmas. Pokalbyje su dailės studijavusiu, pastoriaus kelią pasirinkusiu Gabrieliumi Lukošiumi išryškėja dar viena svarbi pamoka – menininkui būtina pažinti savo Kūrėją ir šį pažinimą branginti: „Pats menas gali tapti stabu, gali tapti garbinimo objektu. Ir kaip kūrinys aš suprantu, kad

didžiausias ir svarbiausias dalykas man yra pažinti savo Kūrėją. Tai yra brangiausias dalykas.“

4. Susikoncentruok į Kristų, o ne į kitų nuomones

Ne paslaptis, kad kitų nuomonių baimė, susirūpinimas jomis yra destruktivus, ir jis ypač pasireiškia kūrėjų, menininkų gyvenime. Šią baimę dar labiau paaštrina socialinių medijų amžius ir dažnai sukelia nepasitenkinimą savo kūryba – lyginimasis su kitais, atitinkamo atgarsio savajai paviešintai kūrybai negavimas kartais gali atrodyti nepakeliami. Liūdna tiesa ta, kad dėl to daug menininkų neatlaiko ir pasiduoda kartais iš viso net nepradėję. Tačiau net jei menininkas ir „atlaiko“, tampa priimtas, žinomas, tai nebūtinai reiškia, kad jį palieka rūpestis kitų nuomone. Atvirkščiai, tai gali sukelti net daugiau įtampos, nes tuomet jis turi palaikyti kartelę ir atidžiau rūpintis savo įvaizdžiu meno kritikų akyse. Tad kaip išsivaduoti iš kitų nuomonių gniaužtų ir patirti džiaugsmą ir laisvę dalinantis savo kūryba? Scenografe ir režisierė Laura Geraščenko pokalbyje dalindamasi apie tai, kaip jai pavyksta įveikti atmetimo baimę, taria: svarbu fokusuoti savo žvilgsnį į Kristų, ir tada visos kitų nuomonės nuo tavęs nuteka kaip vanduo nuo žąsies plunksnų. Kūrėjo, menininko kelyje svarbi treniruotė ir būtinybė yra vidinio žvilgsnio koncentravimas į Kristų.

5. Disciplinuotai dirbk

Tikriausiai ne vienas patyrėme tą jėgų atgavimo momentą ir palengvėjimą, kai užuot dar kartą atidėję svarbią užduotį ir slampinėję nuo vienos tuščio laiko praleidimo formos prie kitos, pagaliau imame dirbuotis. Dirbdami tinkamą ir sau reikšmingą darbą pagauname gyvenimo tempą ir ritmą, imame jaustis gyvi. Tada viduje atsiranda darna ir tvarka, ir ne tik rezultatas, bet ir darbo procesas dienos pabaigoje atneša džiaugsmą. Mes jaučiamės išsilaisvinę iš savo sudėtingų minčių ir norų kalėjimo. Aktorius ir „Jauti“ grupės narys Džiugas Širvyys linksmai, bet rimtai pokalbyje pabrėžė darbo svarbą. Be sunkaus, juodo darbo, viršvalandžių, niekas savaime nepasidarys. Nei albumai, nei spekta-

”

Didžiausias džiaugsmo ir laisvės vagis tikriausiai yra savimeilė.

Nuotr. Edgaro Vitkevičiaus

kliai, nei parodos. Beje, darbo svarba akivaizdi ir Biblijoje – Dievas sukūrė žmogų darbui: *Viešpats Dievas paėmė žmogų ir apgyvendino jį Edeno sode, kad jį dirbtų ir juo rūpintųsi.* (Pradžios 2, 15)

6. Priimk savo mažumą

Didžiausias džiaugsmo ir laisvės vagis tikriausiai yra savimeilė. Mes negalime būti laisvi ar džiaugtis gyvenimu, kai save labai nuvertiname arba atvirkščiai – labai save iškeliamo. Nuolankumas ir blavus savęs matymas atneša ramybę ir nutiesia kelią kitiems Dvasios vaisiams, tarp jų – džiaugsmui ir laisvei. Pokalbis su chorvedžiu ir kompozitoriumi Simonu Bradūnu įkvepia priimti savo mažumą, nesėkmes, netobulumą. Simonas pokalbyje dalinasi, kaip dėl tikėjimo išraiškos karjeros kelyje jam buvo uždarytos durys. Tačiau labiausiai žavi tai, kaip jis paprastai priima faktą, jog kam nors nepatiko, kas nors jį atmetė ar nesuprato. Pokalbyje išryškėja tokia pamoka: priimdami tai, kad esame maži, mes tampame laisvi nuo aplinkybių ir pradame prieš akis matyti kitas galimybes, ir jas

atveria Dievas. *Dievas priešinasi išpuikėliams, o nuolankiesiems teikia malonę.* (Jokūbo 4, 6)

7. Pažink savo šaknis

Iš asmeninių pokalbių susidariau įspūdį, kad nemaža dalis tikinčiųjų bažnytinėje muzikoje pasigenda autentiško garso. Apskritai, daug šiuolaikinių žmonių vaikšto toli nuo savo tapatybės, savo šaknų. Taip, tikintieji savo tapatybės turi ieškoti Kristuje. Tačiau dalis mūsų, ypač netradicinėse evangelinėse bažnyčiose, benamiškai sėdim prie amerikietiškosios bažnytinės kultūros durų. Savojo, šiuo atveju, lietuviškojo, paveldo turtų pažinimas maitina asmeninį, tikėjimo ir kūrybinį gyvenimą. Jis teikia džiaugsmo, nes gražina mus namo (žemiškąja, istorine prasme) ir gražina mums ir mūsų kūrybai veidą. Pokalbyje su istoriku Matu Macevičiumi ir etnomuzikologe Dalia Vaicenavičiene išryškėja septintoji pamoka – pažinti savo kultūrinį paveldą, savo istoriją, dainas, pasakas – tai ne tik puoselėti kai ką labai autentiška ir tuo dalintis; tai pilnai patirti Dievo duotą tapatybę, kuri padeda jausti ir kurti pasaulį jautriai ir autentiškai.

Kaip susitaikyti su Dievu?

Viešpaties meilė mums pasirodė Jėzaus Kristaus atėjimu į šį pasaulį, Jo gyvenimu tarp žmonių, mirtimi ant kryžiaus ir prisikėlimu iš mirusiųjų. Kristaus mirtimi Dievas siūlo tau nuodėmių atleidimą, Jo prisikėlimu – amžinojo gyvenimo dovaną. Tau tereikia ją priimti. Nuoširdžiai patikėk, kad Jėzus Kristus mirė už tave ir prisikėlė, kad suteiktų tau nuodėmių atleidimą ir amžinąjį gyvenimą.

Priimk Jėzų Kristų į savo širdį dabar. Gali pakviesti Jėzų ateiti į tavo gyvenimą meldamasis tokia malda:

Viešpatie Jėzau, aš pripažįstu, kad esu nusidėjęs ir man reikia Tavo atleidimo. Aš tikiu, kad Tu mirei ant kryžiaus, praliedamas savo brangų kraują dėl mano padarytų nuodėmių. Tikiu, kad prisikėlei iš mirusiųjų ir šiandien esi gyvas. Atleisk, Viešpatie, visas mano nuodėmes ir nuplauk jas savo šventuoju krauju. Ateik į mano širdį ir į mano gyvenimą. Priimu Tavo amžinojo gyvenimo dovaną ir savo širdimi tikėdamas, lūpomis išpažįstu Tave savo sielos Gelbėtoju ir gyvenimo Viešpačiu. Amen.

Jeigu meldeisi šia malda nuoširdžiai, visu protu, visa širdimi ir visa savo esybe tikėdamas tuo, gali būti tikras, kad Jėzus atėjo į tavo širdį ir tapo tavo gyvenimo Viešpačiu.

Malonūs skaitytojai,

kviečiame Jus 2021 metams prenumeruoti žurnalus „Gyvieji Šaltiniai“, „Vera i Žizn“, „Tropinka“ internetu tik per **www.post.lt** nurodytas prenumeratos svetaines

Visų žurnalų metinė prenumeratos kaina – 15 eurų.

Prenumeruoti galima kiekvieną žurnalą atskirai.

Leidiniai išleidžiami:

„Gyvieji šaltiniai“ – 4 kartus per metus,
„Vera i Žizn“ bei „Tropinka“ – 6 kartus per metus.

Leidinių indeksai:

„Gyvieji Šaltiniai“ 5397,
„Vera i Žizn“ 5398,
„Tropinka“ 5399.

Ačiū, kad skaitote mūsų leidinius!

Žurnalus galite prenumeruoti internetinėje svetainėje **www.prenumeruok.lt**, **www.km.lt** bei mūsų redakcijoje, adresu: Pylimo g. 20-10, LT-01118, Vilnius

Knygų galite įsigyti mūsų raštinėje arba internetu **www.km.lt**

GYVENTI TIKĖJIMU

PASTORIAUS
ARTŪRO
MIKROFONAS

Šiuos dvasinius įrašus rasite išmaniųjų įrenginių *Spotify* ir *Podcast* platformose.

Dovanų kuponą įsigyti galite mūsų redakcijoje bei **www.km.lt**. Kaina 12 Eur.

Žurnalo „Vakaro žvaigždėle“ prenumerata – geriausia dovana kiekvienam vaikui įvairiomis progomis!

Kad vaikai dori užaugtų,

VAKARO žvaigždėle

Dovanų kuponas

PRENUMERATA

Žurnalas „Vakaro žvaigždėle“ **www.zvaigzdele.lt**
Pylimo g. 20-10, Vilnius
tel. +370 620 20221

Nr.
Vardas, pavardė
Data

FM RADIJAS GYVENIMUI **www.xfm.lt**

104.7 | 88.1 | 91.4 | 102.1 | 106.9 | 106.1 | 88.5

VILNIUS | KAUNAS | KLAIPĖDA | ŠIAULIAI | PANEVĖŽYS | KĖDAINIAI | BIRŽAI

ieškauDievo.lt

Vertingiausias dalykas, kurį man
duoda Psalmės, yra tai, kad jos
išreiškia tą patį džiaugsmą Dievu,
kuris privertė Dovydą šokti.
– *C. S. Lewis*

Džiaugsmas yra rimtas
Dangaus reikalas.
– *C. S. Lewis*

Negaliu net įsivaizduoti,
kur šiandien būčiau,
jei ne būrelis mano draugų,
kurie pripildydavo mano širdį
džiaugsmu. Pripažinkime –
draugai padaro gyvenimą daug
smagesnį.
– *Chuck Swindoll*

Pasaulyje nėra didesnio
džiaugsmo, kaip atvesti kitą
sielą pas Kristų.
– *William Barclay*

Kai mūsų gyvenimas
prisipildys ramybės, tikėjimo
ir džiaugsmo, žmonės norės
sužinoti tai, ką mes turime savyje.
– *David Jeremiah*

Švento paklusnumo ženklas yra
džiaugsmas, o ne griežimas dantimis.
Darydami tai, ką darome, turime būti
linksmi, kad nežiūrėtume į save per daug
rimtai. Tai yra linksmasis sukilimas prieš
savimylą ir išdidumą savyje.
– *Richard J. Foster*

ISSN 1822-9336

gyvieji šaltiniai
www.gyviejisaltiniai.lt